

{Udenrigsministeren.}

det gode forhold, som består mellem Danmark og Sovjetrusland. Man skulle ellers tro, at det måtte være en naturlig og kærkommen opgave for det ærede medlem at bidrage sit til at styrke Danmarks venskabelige forhold til Sovjetunionen. Men det yder det ærede medlem ikke noget bidrag til.

Det ærede medlem og hans blad gør lige det modsatte. Det ærede medlem kan ikke tage ordet i den danske rigsdag, og hans blad kan ikke udkomme en eneste dag uden at mistænkeliggøre hans eget lands udenrigspolitik, som daglig fordrejes og forfaltes.

Det er en ærlig sag at være modstander af denne politik og at udtale sig kritisk om den. Noget andet er at mistænkeliggøre sit lands politik over for andre lande.

Med formandens tilladelse vil jeg gerne illustrere, hvad jeg sigter til, ved nogle enkelte citater:

I en ledende artikel i „Land og Folk“ den 13. maj læser man, at det er hensigten med vort land, at det

„i lighed med USAs andre europæiske vasalstater skal være springbræt og dermed det område, hvorpå den krig, man tilstræber, skal udkæmpes; det er hensigten, at det danske folk økonomisk og med sit liv og blod skal betale for de amerikanske trusters krig mod socialismens lande og folkene i Vesteuropa“.

Den 20. maj får vi at vide i en ledende artikel under overskriften „Krigsråd i London“, at

„Gustav Rasmussen, minister for udenrigsge anliggender, har denne gang været i London. Der foreligger tilstrækkeligt til at fastslå, at han dér har deltaget i et *krigsråd*, hvor konkrete forbedringer er truffet til den krig, som amerikanske pengemænd vil foretrække for en økonomisk krise“.

Atlantmagternes formål er som bekendt det modsatte, nemlig at forebygge en krig.

Og den 21. maj indeholder bladet „Land og Folk“ en reportage med overskriften:

„Engelske flådemanoever i danske farvande er en krigsprovokation.“

Det hedder i artiklens firespaltede indledning:

„De omfattende flådeøvelser, englænderne vil holde i danske farvande i juli måned, bliver som før påpeget den hidtil dristigste provokation mod Sovjetunionen, og dette bekræftes nu officielt af den øverste chef for Englands flåde. Hermed er det givet, at denne krigsøvelse vil bringe vort land lige ud til krigens rand, og at alle folkets kræfter derfor nu

må sættes ind i en fælles anstrengelse af hidtil usete dimensioner for at bevare freden.“

Og sådant noget skrives, skønt bladet og det ærede medlem ved, at den danske regering og rigsdag intet højere ønske har end at bevare freden, og at hele dens politik har dette mål for øje.

De såførte citater er kun et udpluk fra de sidste dage. De vidner om en mere end almindelig veludviklet evne til at fordreje og forvrænge de faktiske forhold og til at mistænkeliggøre den danske regerings hensigter og mål.

Hvis det ærede medlem hr. Aksel Larsen var fast bosat øst for jerntæppet og dér fremsatte en enkelt udtalelse om vedkommende lands udenrigspolitik svarende til, hvad han og hans blad her i landet svælger i til daglig, når de taler om Danmarks udenrigspolitik, ville han og bladet med stor hurtighed blive bragt til tavshed. Dette er ikke sket i Danmark, fordi vi har ytringsfrihed. Men det ærede medlem burde ikke til stadighed misbruge denne frihed til skade for Danmark.

Heldigvis er den russiske regering ikke alene henvist til det ærede medlems og kommunistbladets fantasifulde påstande som kilde til underretning om danske forhold og om Danmarks hensigter, som det ærede medlem og hans blad systematisk fremstiller i det dårligst mulige lys og gør alt, hvad de kan, for at kompromittere i udlandets øjne. Men jeg er ikke i tvivl om, at det ærede medlems og bladets agitation er egnet til at gøre Danmark skade og udsætte det for risiko.

Jeg venter ikke at kunne overbevise det ærede medlem eller hans partifæller om noget som helst og har derfor blot villet påpege de skadelige virkninger af den uvederhæftige og bundusandfærdige, ja, efterhånden helt tøjlesløse propaganda, som det ærede medlem og hans meningsfæller stadig driver i tale og på tryk.

Erik Appel: Dette har ikke direkte noget med den storpolitiske debat at gøre. Jeg vil fremsætte nogle almindelige betragtninger og komme med nogle henvendelser til de højtærede ministre.

Jeg har en fornemmelse af, at jeg kommer til at optræde som en enlig spurv i tranedans. Finanslovdebatten har ændret karakter. I tidligere tid var de menige politikere i stort tal fremme i debatten, og det gav den et mere oplysende og fyldigt indhold, og den blev tillige udtryk for rigsdagsmænds forhold til deres valgkredse. Den politiske